

и тамъ срѣдце-то ми не може ся избави отъ порочны мысли. Азъ полагамъ, господине, че всяко състояніе има свои-ты искушенія. Вы, голѣмци-ти, кои живѣте между люди, сте обиколени съ такывы искушенія, които намъ сиромахомъ, може, не сж извѣстны; но който живѣе въ уединеніе като мене, нему лоши-ты мысли сж главный грѣхъ, и азъ не могъ да ги оборѣ безъ помощь Божию: тѣкмо така, както и богатъ господарь не може да устои насрѣща на прелести-ты на лоше-то общество безъ тѣхъ истъ благодать Господню. Азъ чювствувамъ, че безпрестанно имамъ нужду въ помощь Божию, и че безъ неѣ быхъ погынѣлъ.»

Г. Ж... похвали чистосрѣдечіе-то на овчяря, защото изъ опытъ знаеше, че кде нѣма смиреніе и бдѣніе надъ срѣдце противъ грѣха, тамъ нѣма и вѣра, и какво той, който не чювствува себе за грѣшенъ, не може да бѣде Христіанинъ.

Въ то время, когато ся ти разговаряхъ, влѣзе Попъ-тъ. Подиръ обыкновены-ты привѣтствія, той каза: «е, овчярко, чюститявамъ ти; азъ знаѣ, че ще ти е жаль да чюешъ за смърть-тъ на старого Вилона, црѣковнослужителя ми: но той бѣше тѣхъ грухнѣлъ и, мыслѣ, бѣше тѣхъ приготвенъ за смърть, чтото нѣма зашто и да го жальемъ. Азъ ходихъ да ся моля съ него; той умрѣ при менѣ. Азъ имахъ всякога намѣреніе да постѣпишь ты на негово-то мѣсто; то не е толкова доходно, но все е подобро отъ сегашне-то ти.»